

hun er en klog Pige, der ikke vaaler som en almindelig Dame, der —

I dette Dieblis kom Sophie selv op ad Valfen, nynnende en Melodi og strilkende saa ivrigt paa sin Strømpe, at det var besynderligt, at den ikke blev kjenkelig længere i et Dieblis. Sophie var ikke smuk; men hun saae den Aften bedre ud, end hun pleiede; hun var heller ikke styg. Den kornblaae Kjole, der stramt omsluttede de temmelig sylbige Former, den runde Schweitzerhat, der passede saa godt til Landlighed, det lille hvide Forklæde og den fordringsløse smalle Halskrave gave hende tilsammen det pene Udseende, som mere appellerer til Sandisen for det Nene, Anstændige og Hyggelige, end til Sandisen for det bramrende, gyldne og luftige Skjønne. Hun var ret en Typus for en Landsbydame, som jeg tænker mig hende, frisk og sund, takkelig, uden Affectation og Coquetteri, simpelt, men net klædt, let og fri i sin Færd, men uden naragtige Ideer og uden at gaae til saadanne Overfligheder, der give Hæt til Lov. Som hun der gik, be-lyst af den nedgaaende Sol, med sit Strikketoi i Haanden, syngende saa smaat, stjodt hvidt nok, til at jeg kunde høre det, og fulgt af den store, brunplettede Jagthund, gjorde hun Indtryk paa mig. Maaskee var min hele Stemning, Omgivelsene og den samlede Situation Skyld derti; jeg veed det ikke, men jeg havde ophørt at være bange for Sophie.

„Naa, Herr Fætter! hvorledes behager den smukke Aften? Jeg gif herop for at sørge for, at Du ikke bliver for længe ude; Aftenlusten er ikke gavnlig for saadanne Folk.“

„Tak, Sophie! men regn mig ikke mere til de Svage; jeg er nu rafft igjen og befinder mig bedre end nogensteds før. Komt og sæt Dig her paa Bænken; endnu en halv Time have vi Lov at være ude.“

„Neppe nok! Smidlerit vil jeg sidde et Dieblis og see mig om, men husk paa, at jeg endnu ikke har opgivet mine Sygevogetterrettigheder, og naar jeg commanderer: March! saa gaae vi hjemad uden Indveendinger.“

„Lad gaae! Men sig mig engang Sophie, hvorledes troer Du det kan være, at jeg ogsaa i aandelig Henseende befinder mig anderledes, end før min Sygdom; jeg seer undertiden i de sidste Dage Forholdene paa en anden Maade.“

„Saa har vel din Sjæl været syg tilligemed Legemet, og de have begge gjenimgaaet en Knekkelse, der maaskee har haft den rette Virkning.“

„Saamænd! Den Forklaring er ikke saa ilde endda; den har kun den Feil, at den nye Tilstand ogsaa er en Sygdom, hvis den forrige var det.“

„Ja saa! men saa hænger det vel sammen med Sygdom og Sjælsforandring, omtrent som med det danske Ord for passiv, nemlig lidende; jeg bliver altid halv syg, naar jeg hører dette Ord.“

„Maaskee stikker netop Feilen derti, at jeg har været mere passiv end jeg burde, og jeg vil nærmere tænke over den Sag. — Sig mig,“ vedblev jeg efter et Ophold, „hvem eier den Gaard, som ligger der til Venstre, omtrent en Fjerdingvei borte?“

„Greven; den er forpagtet bort til en ung Landmand fra Sjælland, der for et Aars Tid siden er bleven gift med en svensk Præstedatter; vi have lovet at besøge dem, medens Du er her, men denne slemme Sygdom har hidtil stillet sig i Veien. Maaskee kunne vi imorgen Eftermiddag spadsere derover; der gaaer en smuk Sti dertil over Marken, og Du har godt af at gaae en lang Tour.“

„Jeg bliver helst hjemme, Sophie! Jeg har tænkt paa at rejse iovermorgen —“

„Reise iovermorgen! Nei, deraf bliver der Intet! Paa ingen Maade! Husk paa, at jeg endnu er Høistbefalende, og jeg tillader Dig ikke, før Du er fuldstændig restituert, at begive Dig ud paa Seen. Kunde Du nu taale, at sidde en Nat over paa Thuros Rev eller staae paa en Steen i Vand til Halsen? Nei, der bliver Intet af, det paastaar jeg, og vi ville see, hvem der saae Lov at raade.“

„Strenge Herrer regjere kun fort. Men — Apropos — jeg maa enten have Bud til Mrs eller rejse den Vej hjem; jeg kan ikke forsvoare, at jeg idetmindste ikke har ladet spørge til den unge Piges Befindende, og jeg har lovet mig selv, at gjøre Noget for hende, hvis jeg kan.“

Sophie saae paa mig fra Siden, og jeg havde ikke Mod til at møde hendes Blik.

„Na, hvad!“ udbød hun efter en kort Betænkning, „Vigen er at beklage, men hendes Sjæle kunne vi jo Alle komme til at undergaae, og hun er da heller ikke værre stedt, end mange Andre. Hun kan jo paatage sig en Plads som Hantsjomfru eller noget lignende, og — ja, men Du kan jo fæste hende istedetfor mig.“

Nu var det mig, som saae fra Siden paa Sophie, men hun fik travlt med at plukke en Jasmin, som hang ud fra en Busk. „Det kan jeg ikke, det vil jeg ikke. Jeg antager for vist, at Du kommer til Fyen for at tage Dig af mit Huus, og jeg nærer det Haab, at jeg siden albrig skal komme i den Stilling, at behøve at søge om en Huusbestyrerinde.“

„Saa at jeg altsaa som dit Dyende skal gaae til en gammel Jomfru! Nei Tak, Herr Fætter! den Accord gaaer jeg ikke ind paa.“

Hun slog en høj Latter op og ilede ned ad Høien; da hun var kommen ned, blev hun staaende og saae op efter mig. „Bil Du ikke hjem; Solen er gaaet ned og Lusten bliver kold.“

Jeg rejste mig og gif efter hende, men anstrengte mig forgjæves for at naae hende. Hun løb af og til, naar jeg kom hende nær, og først da vi vare foran Havebøden, standsede hun og hvilede hemmelighedsfuldt: „Husk paa, at jeg endnu ikke har taget mod Fæstpenge,“ hvorpaa hun smuttede bort.

Egentlig havde jeg saa smaat begyndt at forberede mig paa en mere nærgaaende Samtale med Sophie, men hendes Latter og øvrige Adfærd gjorde mig forvirret. Jeg gjorde derfor et Par Omgange i Haven før jeg gif ind, uden at jeg dog egentlig vidste, hvad jeg vilde overtænke videre. Aftenlusten var slet ikke kold, som Sophie havde meent, og jeg vilde ikke tilfængs; jeg var et uartig Barn, der fandt Behag i at gjøre det Modsatte af, hvad de, der tiltog sig Commandoen over mig, befalede, og jeg var saa tilfreds med at være bleven rafft igjen, at jeg maatte nyde den smukke Sommer, saa lang som den var. — „Det var dog ellers en ret besynderlig Tone, hun talte om Fanny! Hvad skulde det egentlig betyde? Er hun jaloux? Dertil har jeg jo ikke givet hende nogen Grund. Og man behøver da heller ikke at være forelsket i en ung Pige, fordi man har været hende en Smule Hjælp, eller fordi man interesserer sig for hende. Det er ogsaa naragtigt af Sophie! Var endda Fanny her, saa at jeg hver Dag saae hende, kunde det jo gjerne være, at hun kunde have Grund til at frygte, thi Fanny er uregelmæssig og smuk Pige — o, ja! nu erindrer jeg mig hende saa tydeligt, med de klare, blaae, taarevandede Øine og med den dybe Sorg i det skønne blide Ansigt. Men jeg har da heller ikke vist hende en større Interesse, end enhver i mit Sted vilde have gjort. Nu sidder hun derovre i det lille Huus ved den nøgne Banke og græder over sin takte Moder; Ingen taler til hende; hun seer Ingen og har kun det tomme Rum for Sie. Har hun ikke Hæt til at vente, at jeg vil lade høre fra mig? Stakkels Pige! Nei, jeg rejser iovermorgen og lægger Veien om over Mrs; det gaae saa, som det vil.“

Fannys ulfælselige Stilling traadte mig pludseligt for Sie, og jeg begyndte at søle indre Bekvæmligheder over, hvad jeg havde forsomt, og der paafom mig en Anelse om, at hun havde forladt sit Hjem og kastet sig ud mellem fremmede Menneſter. Jeg gif vilkaarligt hurtigere frem og tilbage i Hæselgangen, og sølte ofte mit Blod stige mig i Kinderne ved den Tanke, som ideligt kom tilbage, at Fanny ved sig selv erklærede mig for libet bedre end de Fleste, der vel for et Dieblis kunne bevæges, men hurtigt igjen blive kolde og egoistiske.

Næste Gang jeg kom til Hæselgangens Ende, standsede jeg overrasket ved at see Sophie komme ud af Huset og tage Veien ned gennem Haven, svøbende sig tæt ind i et stor Shawl. — „O, hun vil ud for at søge mig op! Ja, ja, Sophie, gaae Du kun et godt Stykke, saa kan jeg da komme Dig nærmere i Tale om et Dieblis.“

Dog — det var aabenbart: Sophie søgte ikke mig; thi uden at see til Høire eller til Venstre gif hun gennem en Laage, der førte til en Sti, og denne fulgte hun hen over Marken. „Hvad for Noget?“ tænkte jeg, „et Stevneføde?“ Det maa jeg have nærmere Oplysning om.“ Maanen var kommen frem paa den østlige Himmel, glødende som en Ildkugle og stod der leende af den lange spøgelseagtige Skygge, som det behagende den at lade lefsege os. Jeg fulgte i Afstand efter Sophie og holdt mig i Skyggen af Hegnene saa meget som muligt. Hun saae ikke tilbage, men ilede rafft og driftigt afsted. Dette Eventyr i den stille Nat morede mig, og jeg havde ondt ved at fatte, hvortil det skulde føre. Efter en rafft Gang i ti Minutter nærmede vi os en lille Underfsov, der laa i et Hjørne af Marken, og hvori man havde fortaft mig, at der var anlagt Gange og Lyshuse, som min Sygdom havde hindret mig i at tage nærmere i Ziebyn. Sophie gif driftigt ind i Skoven og blev borte for mig; i Begyndelsen vidste jeg neppe, hvorvidt jeg skulde følge hende, men min Nygerrighed løb af med mig. Der var temmelig mørkt i den lille Skov, men Gangene vare rene og frie for tørre Grene, saa at jeg uden Besværighed kunde lise mig fremad. Jeg anvendte overordentlig Forsigtighed, og da jeg ikke fra Marken kunde opdage, hvilken Retning Sophie havde taget, stod jeg af og til stille for at lytte. Ja — rigtigt! Jeg hørte Stemmer, dog uden at kunne forstaae Ordene. Ledet af Lyden kom jeg næsten til den anden Side af Skoven, da der pludseligt blev talt tæt ved mig paa den høire Side. Ved Maanens matte Skin kunde jeg see, at der kriede en Gang til Høire, og da jeg var kommen saa Skridt ind i denne, maatte jeg standsse, thi en eneste Fod længere vilde forraade mig. Jeg kunde nu stjerne enhver Stavelse, og en besynderlig Følelse bemægtigede sig mig, da jeg hørte Lyden af dens Stemme, der var modt Sophie. Hvem var det? Ja en Dame var det, men hvem? Det vidne jeg endnu ikke! Nær havde jeg udstødt et høit Forundringsraab, da jeg tydeligt hørte Sophie udtale Navnet Fanny. Ja, Fanny var det; nu kjendte jeg Stemmen igjen, men hvorledes kom hun

her? og dette Aftenføde? Nei! — der stod min Forstand stille.

Jeg blev aldeles electrikeret ved at lytte til Fannys blide Stemme; jeg saae hende saa tydeligt, som om jeg havde staaet for hende ved den lyse Dag, og en besynderlig glad og dog beklemt Stemning fik Plads i mit Byst.

„Men sig mig nu, kjære Sophie! hvorledes befinder din Skægtning sig, siden vi sidst vare sammen? Er det bedre med ham?“

„Ja, Fanny! Vær Du kun rolig! En af de første Dage kommer han over til Eder i sine sorte Klæder for at frie til Dig. Tænk Dig! I dag har han purgt mig, hvad Ederes Gaard var for en Gaard; troer Du ikke, han har haft en ubestemt Anelse om, at Du var der? Er Du overtroist?“

„Sophie! Dersom jeg ikke vidste, hvilken rar Pige Du er, kunde jeg blive vred paa Dig; det er da slet ikke saa besynderligt, at jeg onsker at vide Noget om hans Sygdom. Du veed jo, hvad han har gjort for mig, og jeg misunder Dig, at Du kan pleie ham —“

„Ja, det troer jeg nok; tænk Dig, lille Fanny! jeg troer bestemt, at han idag nær havde friet til mig af bare Taknemmelighed, fordi jeg har passet ham.“

„Saa, det finder jeg slet ikke saa forunderligt; Du har —“

„Nei stop, min Pige! Lad os nu være ærlige.“

„Ærlige! Ja jeg er fuldkommen ærlig.“

„Ja — vel — Tak! Nei, han er rigtignok kommen hertil for at saae en Huusholderse, men jeg vil nu, at han skal have en Klone istedet, og det skal ikke være mig, men det skal være Dig.“

„O, Sophie! Lad være med den iorryste Tale; jeg tør ikke komme her mere, naar Du bliver saaledes ved.“

„Det skal Du heller ikke, thi nu er han rafft og kan godt taale at see Dig; imorgen komme vi Alle over, og saa følger Du med tilbage.“

„O, jeg er angst, hvad vil han tænke, og hvad skal jeg sige til ham; jeg vilde næsten onske, at jeg kunde tale med ham uden Vidner.“

„Ja vist! Nei, saa frier han lige strax, og det var dog altfor morsomt; min Fætter er en Mand med mange gode Egenskaber, men han har Banfælsighed ved at skjule, hvad der boer hos ham; jeg kan læse i ham ligejaa let som Anna Oregers i sin forfælede Psalmebog.“

Fanny taug; Samtalen var interessant for mig, og jeg lyttede med tilbageholdt Andbedræt og fremstrakte Læner.

„Du skulde blot see min Fætter nu, lille Fanny! Han er virkelig smuk efter sin Sygdom; han er noget bleg, men det klæder ham rigtigt godt, det vil da sige, naar han er barberet, thi saalange han havde det lange sive Skæg, medens han var syg, saae han ud som en Bildmand. Kan Du huske den Aften, da han sægte med begge Hænder i Lusten og raabte: „Hjælp! Hjælp! — Fanny!“

„Tie stille, Sophie! ellers gaaer jeg min Vej; kunne vi ikke tale om noget Andet?“

„Om noget Andet! Men, min Gud! Det er jo netop derfor vi ere komne sammen! Skulde jeg maaskee ikke møde Dig her hveranden Aften og fortælle Dig, hvorledes han havde det, da han ikke maatte see Dig, fordi Lægen frygtede for, at det skulde have Indvirkning paa hans Sygdom.“

„Jo, ganske vist! men Du taler saa underligt; det kan jeg ikke lide.“

„Ja, ja, lille Fanny! lad os nu være gode Venner igjen. Jeg mener forøvrigt ikke, at Du behøver at være saa bange for at vise mig lidt Fortrolighed; jeg veed jo dog ligesuldt, hvad Enden vil blive. Troer Du maaskee, at jeg ikke har lazt Mærke til, hvorledes Du sad og stirrede paa ham om Natten, naar han laa roligt hen, og hvorledes Du undertiden græd, naar han, udmattet af de frygtelige Paroxysmer, laa som mellem Liv og Død? Jo, Fanny! det har jeg godt seet, og husk desuden paa, at jeg ogsaa er et Fruentimmer og meget vel veed, med hvilken Hengivenhed og Kjærlighed vi kunne klynge os til den, som engang har vist sig for os fra en smuk og mandig Side.“

Ved disse Ord taug Fanny atter; mit Hjerte bankede; jeg var saa glad, som albrig før, og hele mit Indre skjælvede. „Komme I virkelig imorgen, Sophie?“ spurgte Fanny efter en Pause; „hvorfor skal jeg nædes til at tale med ham mellem saamange Menneſter? Jeg maa jo dog absolut takke ham for, hvad han har gjort for mig, og det kan jeg ikke godt, naar Saamange høre derpaa.“

„Kan Du bedre, naar I ere alene?“ spurgte Sophie tørt.

„O, nei, nei! men hvad skal jeg gjøre? Jeg er ganske bange.“

„Lad Du den Sag ordne sig af sig selv, min lille Pige! men gaae ikke og speculer altfor meget imorgen Formiddag, thi saa gaaer din Tale istykker. — Men, vi maae hjem; det er Sengetid!“

Begge Pigerne stode op, medens jeg klemte mig ind mellem Bussen og lod dem passere. Sophie fulgte Fanny til Udkaanten af Lunden, gav hende derpaa et Kys og kom atter ind i Skoven. Min Beslutning var allerede fattet; jeg ventede nogle Diebliske og gif derpaa efter Fanny.

Hun ilede rafft henover Marken, men jeg var endnu hur-